

ПВНЗ «КИЇВСЬКИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ

ЗА МАТЕРІАЛАМИ
XXII МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
імені засновника Київського медичного університету
Валерія Володимировича Поканевича
**СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ ОСОБИСТОСТІ ЗДОБУВАЧІВ
МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ»**

20 березня 2024 року

м.Київ

KMU

ПВНЗ “КИЇВСЬКИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ”

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ

XXII МІЖНАРОДНА НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ
імені засновника Київського медичного університету
Валерія Володимировича Поканевича

СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ ОСОБИСТОСТІ ЗДОБУВАЧІВ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ

20 березня 2024 рік

Київ - 2024

УДК: 331.102.344

Збірник наукових праць за матеріалами XXII Міжнародної наукової конференції *імені засновника Київського медичного університету Валерія Володимировича Поканевича* «Стратегії розвитку особистості здобувачів медичної освіти», м. Київ, 2024. 134 с.

Редакційна колегія:

Поканевич О.В. Президент ПВНЗ «Київський медичний університет», магістр наук з міжнародного законодавства у сфері охорони здоров'я та менеджменту (стипендіат уряду США), магістр з динаміки в охороні здоров'я та соціального забезпечення (стипендіат уряду ЄС), магістр державного управління в сфері охорони здоров'я (Україна)

Івнев Б.Б. Ректор ПВНЗ «Київський медичний університет», доктор медичних наук, професор, академік Академії наук вищої освіти України, член президії Академії наук вищої освіти України

Бобрик В. І. Віцепрезидент ПВНЗ «Київський медичний університет», доктор юридичних наук, професор

П'яницький Ю. С. Проректор з наукової роботи ПВНЗ «Київський медичний університет», доктор медичних наук, доцент

Мегедь В. П. Проректор з науково-педагогічної, лікувальної, виховної роботи та міжнародних зв'язків ПВНЗ «Київський медичний університет», заслужений працівник охорони здоров'я України, доктор медичних наук, професор

Кірик Т.В. Завідувач кафедри української та латинської мов ПВНЗ «Київський медичний університет», кандидат педагогічних наук, доцент

Корсак К.В. професор кафедри української та латинської мов ПВНЗ «Київський медичний університет», доктор філософських наук, професор

Краснов В. В. Завідувач кафедри педагогіки, психології, медичного та фармацевтичного права Національного університету охорони здоров'я України імені П.Л. Шупика МОЗ України, доктор медичних наук, професор

Васильєва І.В. Завідувач кафедри філософії, біоетики та історії медицини Національного медичного університету імені О. О. Богомольця, доктор філософських наук, професор

Уваркіна О.В. Завідувач Спеціальної кафедри №4 Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут імені Гірка Сікорського». доктор філософських наук, професор

Організатором XXII Міжнародної наукової конференції імені засновника Київського медичного університету Валерія Володимировича Поканевича «Стратегії розвитку особистості здобувачів медичної освіти» є ПВНЗ «Київський Медичний Університет

Організаційний комітет конференції:

Голова організаційного комітету:

Олександр ПОКАНЕВИЧ Президент ПВНЗ «Київський медичний університет»

Заступники голови організаційного комітету:

Борис ІВНЕВ Ректор ПВНЗ «Київський медичний університет»

Юрій П'ЯНИЦЬКИЙ Проректор з наукової роботи

Тамара КІРИК Завідувач кафедри української та латинської мов

Члени організаційного комітету:

Володимир БОБРИК Віцепрезидент ПВНЗ «Київський медичний університет»

Ксенія БИКОВА Віцепрезидент ПВНЗ «Київський медичний університет»

Володимир МЕГЕДЬ Проректор з науково-педагогічної, лікувальної, виховної роботи та міжнародних зв'язків ПВНЗ «Київський медичний університет»

Лариса МАКОВЕЄВА Директор фінансовий ПВНЗ «Київський медичний університет»

Микола ГРИШКОВ Директор директорату з питань освіти ПВНЗ «Київський медичний університет»

Олег БАЗИЧЕВ Начальник відділу кадрів ПВНЗ «Київський медичний університет»

Леся ЗАКРУТЬКО Начальник відділу науки, аспірантури та докторантури ПВНЗ «Київський медичний університет»

Наталія КОРОТЕНКО Менеджер ПВНЗ «Київський медичний університет»

Олександр ПЕТРУНЬОК Начальник відділу інформаційних технологій ПВНЗ «Київський медичний університет»

Оксана ДВІРСЬКА Завідувач відділу інтернатури ПВНЗ «Київський медичний університет»

Катерина АНЗІНА В.о. декана фармацевтичного факультету ПВНЗ «Київський медичний університет»

Костянтин КАЧАН

Таміла ПОЛЕСОВА Декан медичного факультету ПВНЗ «Київський медичний університет»

Ірина ТИМЧЕНКО Декан стоматологічного факультету ПВНЗ «Київський медичний університет»

Ірина ВАСИЛЬЄВА Завідувач кафедри філософії Національного медичного університету

Володимир КРАСНОВ	імені О.О. Богомольця (за згодою) Завідувач кафедри педагогіки, психології, медичного та фармацевтичного права, Національного університету охорони здоров'я України імені П.Л. Шупика (за згодою)
Олена УВАРКІНА	Завідувач Спеціальної кафедри №4 Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського» (за згодою)
Костянтин КОРСАК	Професор кафедри української та латинської мов ПВНЗ «Київський медичний університет»
Тетяна ЛУЩЕНКО	Старший викладач кафедри української та латинської мов ПВНЗ «Київський медичний університет»
Ольга ЛЯЛІНА	Старший викладач кафедри української та латинської мов ПВНЗ «Київський медичний університет»
Наталія ФЛЕГОНТОВА	Доцент кафедри української та латинської мов ПВНЗ «Київський медичний університет»
Ярослав КОВАЛЬ	Голова наукової спілки ПВНЗ «Київський медичний університет»

Матеріали тез викладено згідно оригіналу поданих робіт, відповідальність за їх зміст несуть автори.

Отже, учасники міжкультурного діалогу мають прагнути до взаєморозуміння та згоди шляхом досягнення компромісу між власними культурними цінностями з аналогічними цінностями іншої сторони. Вирішальною обставиною тут є визнання взаємодіючими особами один одного як рівноправних учасників спілкування, відносини між якими мають будуватися на принципах довіри, поваги, доброзичливості, рівності та свободи вибору. Реалізація власних інтересів та цілей у такій взаємодії передбачає також невторчання в справи один одного й збереження самостійності. Таким чином, неодмінною умовою та складовою ефективного міжкультурного діалогу є *толерантність*.

Відповідно до Декларації принципів толерантності, прийнятої ООН у 1995 році, «толерантність означає поважання, сприйняття та розуміння багатого різноманіття культур нашого світу, форм самовираження та самовиявлення людської особистості. Формуванню толерантності сприяють знання, відкритість, спілкування та свобода думки, совісті і переконань» [3, с. 2].

У лінгвістичній літературі *міжкультурна толерантність* має різні визначення. В цілому вона розглядається як здатність до терпимого сприйняття чужорідної культури і загалом, й окремих її представників, іншої системи цінностей, іншого укладу та способу життя, відмінної поведінки та зовнішнього вигляду, несхожих традицій, чужих думок та переконань.

Водночас міжкультурна толерантність відображає здатність особистості здійснювати ефективну комунікацію з різними представниками суспільства в різноманітних ситуаціях, а також уміння створювати та підтримувати комфортне комунікативне середовище. Проте ця властивість не є вродженою рисою, а набутою. Її формування стає необхідною в здійсненні міжкультурного діалогу та виступає важливою умовою для освітньої діяльності в полікультурному середовищі вищів.

Таким чином, *міжкультурна толерантність* – це також інтегративна якість особистості, що формується в процесі соціалізації, професійної, освітньої діяльності й особистісного зростання, підґрунтям якого є виражена готовність до міжкультурного діалогу на засадах поваги, розуміння, прийняття та визнання відмінностей обох сторін.

Список літератури:

- 1.М'язова І.Ю. Міжкультурна комунікація: зміст, сутність та особливості прояву (соціально-філософський аналіз): автореф. дис. ...к. філос. н. 09.00.03. К., 2008. 18 с.
- 2.White Paper on Intercultural Dialogue „Living Together as Equals in Dignity”. Strasbourg, 2008. P. 9 – 10.
- 3.Декларація принципів толерантності. URL: <https://don.kyivcity.gov.ua/files/2014/2/10/Deklaracija-tolerantnosti.pdf> (дата звернення: 07.12.2023).

Шевченко С. Л.,
д.філос.н., професор,
професор кафедри філософії, біоетики та історії медицини
НМУ імені О. О. Богомольця
Шевченко О. В.,
к.ю.н., доцент кафедри адміністративного,
фінансового та інформаційного права
Державного торговельно-економічного університету

ЗАКОНОДАВЧІ КОЛІЗІЇ РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ОСВІТИ В УКРАЇНІ

Здобуття незалежності України у минулому столітті розпочало процес реформування різних сфер суспільного життя, в тому числі і сферу освіти. У 1993 році Кабінет Міністрів України затвердив Державну національну програму “Освіта” (“Україна XXI століття”), у 2002 році Президентом України прийнято Національну доктрину розвитку освіти України. Ці документи чинні до сьогодні та визначають принципи та напрями реформування системи освіти в Україні, на їхній основі було розроблено і прийнято низку Законів України та інших розпорядчих документів у галузі освіти і науки.

За 33 роки правотворчої діяльності сформувалося правове поле в цій сфері, до нього входять Закони України “Про освіту” (1991 р.), “Про дошкільну освіту” (2001 р.), “Про загальну середню освіту” (1999 р.), “Про професійно-технічну освіту” (1998 р.), “Про вищу освіту” (2014 р.). Крім того, освітянська діяльність в Україні регулюється постановами Верховної Ради України, указами та розпорядженнями Президента України, постановами та розпорядженнями Кабінету Міністрів України, положеннями, наказами і розпорядженнями Міністерства освіти і науки України (далі – МОН України).

Однак, реалізуюючи інформаційні новації органи виконавчої влади своїми рішеннями породжують суперечності. Так, у Державній національній програмі “Освіта” (“Україна XXI століття”) [1] пріоритетними напрямами реформування освіти визначено досягнення якісно нового рівня у вивченні базових навчальних предметів: української та іноземних мов, історії, літератури, математики та природничих наук. У Національній доктрині розвитку освіти України [2] до пріоритетного напрямку державної політики щодо розвитку освіти віднесено розширення україномовного освітнього простору. Проте, Наказом МОН України від 25 листопада 2014 року № 1392 [3] визнано таким, що втратив чинність, наказ МОН України про мінімальні обов'язкові обсяги викладання гуманітарних дисциплін (від 09.07.2009 № 642). Таке рішення органу управління у сфері освіти з одного боку розширило автономію навчальних закладів надавши їм право самостійно вирішувати обсяги та переліки навчальних дисциплін за спеціальностями, що відповідає принципам Закону України “Про вищу освіту”, а з іншого боку стало загрозю зникнення у вищих навчальних закладах раніше обов'язкових навчальних дисциплін: “Українська мова (за професійним спрямуванням)”, “Історія України”, “Історія української культури”, “Філософія”, а отже суперечить Державній національній програмі “Освіта” (“Україна XXI століття”) та Національній доктрині розвитку освіти України.

У період становлення нації та подолання проблеми "зросійщення" громадян подібні новації неприпустимі. Таке рішення органу державної влади викликало обурення серед широкого кола науковців і громадськості та, під їх тиском, міністерство видало лист керівникам навчальних закладів № 1/9-120 від 11.03.2015 "Про організацію вивчення гуманітарних дисциплін" [4], в якому рекомендовано забезпечити викладання дисциплін, що формують компетентності з історії та культури України, філософії, української мови із загальним обсягом не менше 12 кредитів ЄКТС. Однак, рекомендації не є обов'язковими до виконання.

Ще одним неоднозначним для сприйняття є поданий Президентом України законопроект "Про застосування англійської мови в Україні", який визначений як невідкладний. Станом на сьогодні він пройшов перше читання та прийнятий за основу [5].

Стаття 3 зазначеного проекту визначає перелік осіб, які зобов'язані володіти англійською мовою, серед них: державні службовці категорії А, Б та В; голови державних місцевих адміністрацій, їх заступники; військовослужбовці офіцерського складу, які проходять службу за контрактом; поліцейські середнього та вищого складу Національної поліції; прокурори; службовці податкових та митних органів; керівники суб'єктів господарювання державного сектору економіки (окрім переліку посад мають затверджуватися на рівні Кабінету міністрів України) [6]. Проте, це не вирішує питання нашої самоідентифікації, зокрема і мовної, а навпаки загострює суспільні протиріччя в умовах воєнного стану. Не до кінця обґрунтованими і прозорими сьогодні залишаються підходи МОН України щодо скорочення кількості ЗВО, а також не зрозуміло чому впродовж тридцяти років не прийнято Закону України "Про академічну доброчесність" [7]?

На Міністерство освіти і науки України покладається важливе завдання – формування нового покоління українців, державні органи в першу чергу повинні проводити ідеологічно-патріотичну політику та стимулювати відродження всього українського. І саме такі предмети як "Українська мова та література", "Історія України", "Історія української культури", "Філософія" формують україноцентричний світогляд та виховують патріотизм, що є запорукою нашої гідності, доброчесності та мужності, тобто складових майбутньої перемоги. Таким чином, актуальними залишаються слова Отто фон Бісмарка про те, що "війни виграють не генерали, а шкільні вчителі та парафіяльні священники" і реформи, відповідно, мають впроваджуватися і здійснюватися "знизу", а не "згори", як в усьому цивілізованому світі. Тільки тоді вони будуть ефективними і конкурентноздатними, особливо в умовах війни.

Література:

1. Про державну національну програму "Освіта" ("Україна XXI століття"): *Постанова Кабінету Міністрів України* від 03.11.1993 р. № 896 URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/896-93-%D0%BF> (дата звернення 01.03.2024)
2. Про національну доктрину розвитку освіти: *Указ Президента України* від 17.04.2002 р. № 347/2002 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/347/2002#Text> (дата звернення 01.03.2024)
3. Про визнання таким, що втратив чинність, наказу Міністерства освіти і науки України від 09.07.2009 № 642: *Наказ Міністерства освіти і науки України* від 25.11.2014 р. № 1392 URL: <http://document.ua/pro-viznannya-takim-sho-vtrativ-chinnist-nakazu-ministerstva-doc211290.html> (дата звернення 01.03.2024)
4. Про організацію вивчення гуманітарних дисциплін: *Лист Міністерства освіти і науки України* № 1/9-120 від 11.03.2015 р. URL: <http://vuz.gov.ua/document/svysok/7470-list-men-ukraviv-19-120-vid-11032015> (дата звернення 01.03.2024)
5. Про прийняття за основу проекту Закону України "Про застосування англійської мови в Україні": *Постанова Верховної Ради України* від 22.11.2023 року № 3493-IX URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3493-20#Text> (дата звернення 01.03.2024)
6. Проект Закону України "Про застосування англійської мови в Україні" URL: <https://litd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/pubFile/1854364> (дата звернення 01.03.2024)
7. Проект Закону України "Про академічну доброчесність". – URL: https://naqa.gov.ua/wp-content/uploads/2020/12/Проект-Закону-Про-Академічну-доброчесність_.pdf (дата звернення 01.03.2024)

Шевченко Т.А., к.м.н., доц., зав.каф.

Кизима Н.В., к.м.н., доц.

Злобинець А.С., к.м.н., доц.

Гриневич І.В., к.м.н., доц.

Стародубець Ю.Г. асистентка

кафедра педіатрії ПВНЗ «Київський медичний університет»

ДОСВІД ВИКОРИСТАННЯ НАВЧАЛЬНИХ ОНЛАЙН ПЛАТФОРМ НА КАФЕДРІ ПЕДІАТРІЇ

Введення. Комп'ютерні технології сьогодні – це зручний інструмент в будь яких сферах сучасного життя. Їх використання в закладах вищої освіти, в тому числі медичної, під час пандемії і зараз під час війни дозволило продовжувати навчальний процес і не тільки дистанційно [2,4]. Цифрові інструменти широко використовуються для навчання і контролю знань на клінічних кафедрах під час практичних занять. Освітні платформи стали невід'ємною частиною сучасного освітнього процесу [5]. Їх використання допомагає зберегти та підвищити мотивацію до навчання, це важливий етап для оволодіння практичними навичками в роботі педіатра, бо це зручно, візуально, озвучено, цікаво. До того ж можна автоматично збирати та статистично обробляти результати, економити час на перевірку, максимально індивідуалізувати завдання, підвищити об'єктивність контролю, забезпечити можливість самопідготовки студенту, використовувати питання із зображеннями симптомів, що особливо доречно на клінічних кафедрах [1,3,6].

Метою дослідження є аналіз використання навчальних онлайн-платформ у навчальному процесі кафедри педіатрії.

Матеріали і методи дослідження – додатки і навчальні платформи, які використовуються на нашій кафедрі. Це цифрові інструменти Google: Google Classroom, Google Docs, Google Slides, Google Sheets, Google Meet та ін.; навчальна он-лайн платформа Prexam нашого університету для підготовки до іспитів КРОК, тем практичних занять згідно з навчальною програмою, тестування онлайн з фіксацією результатів, таймінгом; а також Practical Clinical Skills, OPENPediatrics, AMBOSS Dashboard – AMBOSS, Khan Academy, LECTURIO, OSMOSIS from Elsevier, MSD Manuals.

В результаті, слід відмітити що безперечним плюсом цифрових інструментів Google є інтеграція між додатками. Але при копіюванні курсу (для нової групи) не всі дані зберігаються, завантажування тестів, задач